

Vasile Voiculescu

(27 noiembrie 1884, Pârscov, Buzău - 26 aprilie 1963, București)

Începuturile poetice ale lui Vasile Voiculescu au stat sub influența poeziei lui Vasile Alecsandri, Alexandru Vlahuță, George Coșbuc. Lirica sa din perioada interbelică se distinge prin puternice accente religioase, generate de convingerea că există Dumnezeu. Ea se înscrie în curentul tradiționalismului interbelic, care se va transforma în poezia gândiristă. Înclinația spre teluric și elementar, spre sentimentul religios, este transpusă în simboluri și alegorii.

În anul 1910 devine medic și doctor în medicină la București, ține la radio o serie de conferințe de medicină pentru țărani (emisiuni renumite), dar pasiunea pentru scris se amplifică.

A fost membru titular al Academiei de Științe din România începând cu 21 decembrie 1935, iar în anul 1941 i-a fost conferit Premiul Național de poezie.

**Doamne
de Vasile Voiculescu**

În vârful copacului Tău sunt o floare...

Pe cea mai înaltă ramură a lumii
Mă leagăn în talazul de azur și soare.
Slavă Ție că n-am rămas în temnița humii,
Ci slobodă, spre cer, înfloritoare
Inima mea nu mai întârzie:
Zbucnește afară în limpezi petale
Să lege rod tainic, bob de poezie
Hrana zburătoarelor împărăției Tale.
Petala mi-e cu aripa rudă,
Miresme, cântec gata să s-audă.
Zâmbesc sub luceafar visările-mi grele,
Beau apele lunii, se umflă în ele
Păunii nopții cu cozile-n stele.
...Scuturați-mă vânturi mlădii ori haine,
Singură moartea e o dincolo de fire
Prăpastie cu adânc de fericire.
Furtuna extazului mă va urca, poate,
Peste vămile și stavilele toate,
Într-o pală de parfum, Doamne, până la Tine,
Cerul arunce-mi înapoi jos ruina.
Floarea căzută din împărăție
A văzut Cerul și a sărutat Lumina.